

[Wilhelm]

kapitalismens krise, og de er alle led i udviklingen henimod det centraliserede samfund og den totalitære stat, som er nødvendig for kapitalismens overlevelse i den nuværende fase. Vi vender os imod denne totalitære udvikling. For os er kampen mod indkomspolitikken, mod ØD, mod atomkraft, mod ordensmagtens brutalisering, mod racismen og for faglige og demokratiske rettigheder ét og det samme.

Formanden:

Jeg giver ordet til hr. Lindinger som den sidste, inden vi udsætter mødet, men forinden skal jeg meddele tingets medlemmer, at hr. Lindinger i en skrivelse af gårs dato har meddelt mig, at erhvervspartiet, som han tidligere har anmeldt som politisk parti, har ændret navn til centerpartiet.

Lindinger (CP):

Det er klart, at jeg, der i årevis har slået til lyd for dannelsen af et samarbejde mellem S og V og dermed selvfølgelig en SV-regering, må udtrykke min skuffelse i denne situation, hvor denne regering nu efter 13 måneders levetid har opgivet og fået et sammenbrud. Jeg er ikke i tvivl om, at denne skuffelse deles af mange ledende socialdemokrater og venstrefolk, og jeg er lige så sikker på, at der er mange andre, og de vil også findes i såvel socialdemokratiet som i venstre, der ikke er spor skuffede over, at denne regering har lidt dette sammenbrud.

Jeg tror ikke, at det er samarbejdet, der i og for sig har slået denne regering ihjel. Jeg tror, det er konjunkturerne. Det kunne godt være gået, og det kunne være gået meget bedre, hvis konjunkturerne havde været lidt gunstigere. S og V havde en flertalsregerings fordele, ikke mindst takket været mit parti, der med den ene stemme kunne give dem flertal i alle folketingets udvalg.

Jeg tror nok, at man på Marienborg var lidt vel ambitiøs med hensyn til nedbringningen af underskuddet på valutabalancen. Man sagde: ned til 6½ mia kr., og jeg stod her nogle dage efter og sagde, at jeg ville finde, at det var et mirakel, hvis man blot kunne fastholde status quo.

Nu er der igen etableret, i hvert fald under valgkampen, et firkløver, og dette firkløver er da en meget sympatisk konstellation, også

politisk. Den er ikke så overvældende homogen, men det kan man jo heller ikke sige, at SV var, selv om jeg har den opfattelse, at socialdemokratiets højrefløj og venstres venstrefløj er nogenlunde midten i dansk politik. S er jo også sammensat af en højre- og en venstrefløj, og det er for så vidt også venstre. Fremskridtspartiet er måske det allermest inhomogene parti, vi har her i folketinget, for de har alt i dette parti fra de laveste indtægter til de højeste. Det mest homogene parti herinde – og nu må jeg så nævne navnet for første gang – det er nok centerpartiet, og det har jo ganske naturlige årsager. Imidlertid er der ingen, tror jeg, der efter min tid i folketinget er i tvivl om, at jeg ønsker midterpolitik, altså samarbejde hen over midten.

Selv om jeg må læse de mærkværdigste ting i B.T. i dag, så kan jeg altså ikke acceptere i hvert fald noget af det, der står. Jeg kan da acceptere en hel del af det, men jeg kan ikke acceptere, at man siger om mig, at jeg er imod socialdemokratiets venstrefløj, for det er jeg aldeles ikke. Jeg er ikke imod nogen som helst yderfløje i dette folketing. Det kunne jeg slet ikke tænke mig at være. Det ville efter min mening slet ikke være demokrati, hvis man ikke accepterede alle afskygninger af politiske mærkværdigheder, som kunne opnå valg til folketinget. Det må man absolut acceptere, og jeg vil gerne sige, at centerpartiet i hvert fald er for de to store grundpiller i demokratiet. Den ene er yttingsfriheden, som jeg for øvrigt ofte har været et offer for, og den anden er strejkeretten, som jeg har været en stor forkæmper for, og derfor har jeg kunnet tilbagevise alt det, man sagde om mig i starten, nemlig at jeg ikke havde organiserede folk osv., osv. Det er to store grundpiller i demokratiet, som man må håbe at dette land kan vedblive at have.

Nu siger man, at fagbevægelsen, eller man siger faktisk, at Thomas Nielsen har blandet sig for meget i tingene. Det er nok muligt, men der er for mig ingen tvivl om, at det har da også erhvervslivets ledende organisationer gjort, og jeg mener, det er nødvendigt for såvel Thomas Nielsen som Jens Thorsen og de andre at blande sig, men det må selvfølgelig aldrig blive til diktater.

Jeg er som midtermand absolut for kompromiserne. Jeg mener, det er den rette vej, og jeg synes, at statsministeren har gjort meget for at få Danmark regeret i en af de al-